

Timothée de Fombelle

ALMA

S'aixeca el vent

Il·lustracions de
François Place

Traducció de
Mercè Ubach

1

I alguns lleons són reis

És una zebra sense ratlles, dreta entre l'herba groga, amb dos nens ajaguts a la seva ombra.

–Mira que grossa que és.

La nena es diu Alma. Parla amb el seu germà petit, estirat a prop seu.

–Mira!

Estan de panxa enlaire, premuts l'un contra l'altre en aquesta praderia sense fi. I quan el sol es mou una mica, l'animal fa una passa perquè els nens continuïn a l'ombra. Riuen tots dos, contemplant-lo. Si l'Alma sabés fins a quin punt més tard pensarà en aquesta vivacitat del seu germà petit ajagut al seu costat, en el dring del seu riure.

–Ho veus? Ja t'ho deia, jo. I no t'ho creies –li diu l'Alma.

El nen no li contesta. Totes les zebres de la vall són petites, de ratlles, porugues. Aquesta és molt grossa, més alta que quan aixequés una mà més amunt del cap i a sobre està de puntetes. Porta un collar de cuir lligat al voltant del coll. No té ratlles i s'està allà, tranquil·lament, vetllant els dos nens. No té por de res.

–On l'has trobat? –li pregunta en Lam.

–No l'he trobat. És ella que ens ha trobat a nosaltres.

El seu germà calla, amb els ulls brillants.

–En què penses? –li pregunta l’Alma.

Silenci. En Lam reflexiona.

–Estic pensant si puc recordar un dia més bonic –diu en Lam.

L’Alma somriu. Fa una estona, ha ensenyat al seu germà com pujar a cavall de l’animal. Agafant-se al collar de couro. En Lam s’ha enfilat darrere seu, amb la gorra blava, que no es treu mai de la vida. A galop tirat cap als arbres, han fet envolar-se les gaseles com si fossin papallones. Després s’han deixat caure a l’herba, plens de felicitat.

–Es diu Boira –xiuxiueja l’Alma.

–Com ho saps?

–Perquè és del tot blanca.

–Que es poden triar, els noms de les coses noves?

–Sí –respon ella, tota orgullosa–. Es pot fer el que es vulgui.

Però l’Alma sap que, abans que la Boira i la seva blanca, el seu germà petit era l’última cosa nova apareguda a la vall. Res de nou a l’horitzó des del naixement d’en Lam, quan ella tenia tres anys.

La vall queda del tot tancada entre precipicis. És bonica i càlida com un paradís. S’assembla a una mà immensa plena de praderies, d’arbres i de bèsties salvatges. Una mà oberta que dona tot el que cal per viure: l’aliment, les nits estrellades i els petits micos a les branques, per divertir-se. Dona les pluges fortes en les quals se submergeixen nus, corrent; les migdiades entre els seus pares, les herbes altes que s’inclinen quan hi passen els lleons o el vent.

Però per a ells no hi ha res més enllà d’aquest món protegit i tancat. Una família, tota sola, en una vall de confins impossibles de veure a ull nu. No hi ha res que vingui d’enlloc més per adoptar un nom nou. O caldria posar un nom a cada núvol que passa!

I, tot d’una, vet aquí la Boira. És allà, per sobre seu, com una aparició. L’Alma la va veure arribar, ara fa exactament un

any. Durant dies i dies, va recórrer la vall tota sola amb l'arc a l'espatlla per trobar-la, per estar segura que no l'havia somiat.

A poc a poc, va aprendre a acostar-se-li, i va deixar passar molts mesos sense dir-ne res a ningú. S'ho va guardar per a ella.

–Boira! –la crida l'Alma.

La Boira abaixa cap a ella el front i els ulls dolços.

–Et contesta? –li pregunta en Lam.

Encara estan estirats. L'Alma roda de costat somrient i provoca que de l'herba s'elevin uns núvols d'ocells minúsculs. Gira l'esquena al seu germà.

–D'on ve? –pregunta en Lam-. D'allà?

Silenci.

–Aam, digue-m'ho.

Li diu Aam, a la seva germana. Diu Aam amb una veu que sedueix, com quan un tanca els ulls per assaborir la menja més deliciosa.

–Ve d'allà o què? Aaam, digue-m'ho. –El nen també ha rodolat fins a situar-se-li al darrere.– Aaaaam... D'on és? –insisteix.

Fins i tot al paradís bé cal explicar contes i inventar altres mons per als nens petits. Per això l'Alma s'ha inventat el país d'allà per al seu germà. N'hi parla cada nit. Hi ha posat flors negres, nenes que fan olor de sucre torrat, prats que dibuixen espurnes de llum en la foscor, cases tan altes com els penya-segats. L'Alma diu *allà* en la llengua de la seva mare, la llengua dels contes i de les cançons.

Però ha passat una cosa que no havia previst i que li fa una mica de por. El seu germà s'ha construït una cabanya en aquest món que ella ha inventat per a ell. A poc a poc, en Lam s'ha traslladat allà, en aquell paisatge imaginari. Des de fa mesos que no pensa en res més, nit i dia.

No en vol tornar.

En Lam sent la seva germana que murmura. S'endevina que l'Alma somriu mentre cantusseja. Li agrada explicar aquestes històries boniques i perilloses que li puguen als llavis sense que sàpiga com.

El temps passa. El cel baixa, s'enfosqueix. Per damunt seu, la Boira no es belluga. Té un ocellet de bec platejat posat a prop de l'ull i no el vol molestar. Ni tan sols pestanyeja.

L'Alma no para de cantussejar amb la boca tancada, guardant-se els misteris per a ella.

–Para –li suplica en Lam–. Para, sisplau...

L'Alma calla de sobte. Alguna cosa tremola al darrere. Se sent el soroll que fan els arbres quan gotegen després de la pluja.

És el seu germà que plora.

–Lam...

Es tomba i posa el front sota el d'en Lam. Els seus nassos s'encavalquen l'un a sobre de l'altre. Les dues cares encaixen a la perfecció. Ja no se sap de qui són les llàgrimes.

És per això que l'Alma pensa que no se separaran mai. Té un altre germà, més gran, en Soum, que estima amb tendresa, però el petit Lam és la seva altra meitat.

A més, el nen ha deixat de plorar des que les seves pells s'han tocat.

–Ve d'allà? –pregunta altre cop en Lam. I afegeix:– Algun dia m'hi portaràs, Aam?

Deixa passar un llarg silenci.

–I nosaltres? D'on venim?

L'Alma no respon. Només sap que va néixer aquí, fa tretze anys. Ha crescut en llibertat amb els seus pares i en Soum, en aquest territori immens on en Lam va aparèixer un bon dia.

L'única limitació a la seva llibertat és la llei que repeteix el seu pare clavant els ulls en els dels fills: res ni ningú no ha d'entrar a la vall. I res no n'ha de sortir. Quan els ho diu, la seva mirada és una fletxa negra que l'Alma no reconeix. Fa por. És per això que no havia parlat de la Boira fins avui. Perquè la va veure arribar un matí molt plujós i perquè segurament venia

d'un altre lloc, amb les seves sabates de ferro a les peülles i el collar de couro.

L'Alma i en Lam es queden immòbils, tots dos, parant l'orella al bronzit de les vespes que la Boira fueteja amb la cua. Fins que el nen se separa de la seva germana. S'esmuny cap a una banda.

–Estàs bé? –li pregunta l'Alma.

Però en Lam de fet ja no és allà. Estreny a la mà la seva gorra blava. Estirat d'esquena, observa atentament la zebra sense ratlles, blanca com la broma del matí.

No. No és una zebra. És més fina, més grossa, amb una crinera molt llarga. Ahir, potser encara era allà, jugant a l'herba que desprèn espurnes. En Lam mira l'ull humit de la Boira. S'hi voldria submergir per passar a l'altra banda, sortir de la vall i veure finalment el que hi ha.

Llavors es posa a ploure. Les gotes espetarreguen en tocar l'herba i la terra calenta. Es diria que cauen damunt de braques. Són les primeres de l'estació de les pluges. En una o dues llunes, plourà gairebé tota l'aigua de l'any. Estirats de panxa enlaire, l'Alma i en Lam obren la boca per notar a la llengua la primícia d'aquesta pluja portadora de felicitat.

Però de seguida s'aixequen perquè la tempesta s'intensifica. Recullen els seus grans arcs deixats a l'herba. Al costat de la fusta corbada hi ha un carcaix per a les fletxes.

Al lluny, uns antílops corren cap a la línia dels arbres. La Boira s'estremeix com si es despertés d'un somni.

–Queda't aquí, Boira! Espera'ns fins demà.

Tots dos li posen una galta al coll per dir-li adeu. L'animal encara tremola de plaer, o de fred.

Fa uns quants mesos, un altre dia de pluja, la Boira es va escapar d'un món on aquests moments no existien, on la llibertat ni tan sols era un record, on li clavaven els talons als flancs per fer-la galopar darrere dels fugitius que feien olor de por. Aquí, descobreix l'olor de la terra, la pau i els crits d'alegria de dos nens que s'allunyen sota la calamarsa.

Però, en el fons, l'animal sap que aviat se n'haurà d'anar altre cop.

–No parlis de la Boira. D'acord, Lam? Amb ningú.

En Lam corre al costat de l'Alma, encegat per les gotes d'aigua. La corda dels arcs els barra l'esquena.

–M'ho promets?

En Lam no respon. Somriu. Sap el que ha de fer. Té un pla. A més a més, ja té deu anys. Deu grans pluges, per ser exactes. A aquesta edat, els animals cacen sols des de fa molt de temps, i alguns lleons són reis.

2

Cap a la resta del món

Estan tan bé junts que es podrien estar així tota la vida.

Ara plou des de fa quaranta dies i quaranta nits.

La família és al voltant del foc que presideix la casa i la il·lumina. A fora, és fosc. Porten pells a les espatlles, i també n'hi ha que entapissen el terra. Per damunt dels caps, la teulada és un amàs d'herba tallada, per sobre de la qual rellisquen les onades de pluja. Les parets estan fetes de branques i palla, amalgamades amb terra daurada.

En Lam està recolzat en el seu pare. Dorm. L'Alma és davant seu, al costat del seu germà gran, ajupit. En Soum somriu inclinant el cap. Remena les flames amb un bastó, a prop de la seva mare, als ulls de la qual es reflecteixen totes les espurnes del foc.

A la vall, alguns rierols s'han transformat en torrents, però la casa està elevada respecte de la prada, alçada sobre les branques gegants d'una figuera. Als braços d'aquest arbre, se senten protegits de tot. Com supervivents del Diluvi universal.

El que li agrada a l'Alma és que no fan res i que estan tots junts. Vet aquí per què l'època de les grans pluges sempre és una festa. A fora, l'aigua treballa per ells, omple les cisternes, transforma la vall, remena la terra, fa esclatar els brots dels

arbres, i tot el que ells han de fer és sentir el foc que canta en els corrents d'aire. Tot el que han de fer és sentir-se vius, mentre s'escalfen la planta dels peus.

De vegades, es posen a riure tots alhora, baixet, sense cap motiu, simplement perquè és massa agradable, massa deliciós i està bé deixar-ho sortir.

L'Alma pensa en la Boira. Se la imagina dreta sota la seva acàcia. Amb en Lam l'ha anat a veure cada dia, sota la pluja.

En Lam ha après a aguantar-se sol a cavall de la Boira, agafant-se al collar de cuir. El nen és tan lleuger que l'animal s'oblida que el porta quan corre. L'Alma els mira travessar junts els estanys, espantar les estúpides cries de porc senglar que se'ls tiren als peus. En Lam va gairebé ajagut a l'esquena de la Boira quan travessen el sotabosc. Fendeixen el fullatge a la velocitat del vent. Fins que desapareixen del tot.

Hores després l'Alma, agafant-lo a coll, recupera en Lam. L'abraça ben fort. Amb els peus aixafen clavells blancs a l'herba. El nen té el cos cansat, els ulls ardents, la pell brillant per la pluja.

–Atura't de tant en tant –li diu la germana.

–Per què?

Somriu en mirar-la. L'Alma intenta adoptar una expressió severa.

–Ets boig.

En Lam es fa el mort als seus braços. I l'animal, més lluny, conserva el seu aire innocent, tot i que tampoc no s'aguanta dret.

L'Alma mira el seu germà petit que dorm a la vora del foc, recolzat en el seu pare. Ella és l'única de la família que sap el que el fa caure de cansament.

Però de sobte es recorda de les dues lleones que ronden per on s'està la Boira i que cacen per a tot el seu clan. També hi ha els petits xacals a prop de la font. Ataquen els animals vius quan l'aigua cobreix les carcasses abandonades a l'herba.

L'Alma té por per la Boira, que encara no coneix tots els perills d'aquesta vall esclatant de bellesa. Demà l'anirà a buscar. La portarà a prop de casa. Finalment n'hi parlarà al seu pare. Que s'adonarà que aquesta visitant vinguda de lluny fa venir ganes d'aventurar-se a fora, més enllà dels penya-segats.

Però no dirà el seu verdader secret, el seu gran secret.

No dirà que sap per on va entrar la Boira.

L'Alma va descobrir la Boira fa exactament un any. Va ser durant l'estació de les pluges, abans de l'estiu.

L'Alma s'enfilava per les rocalles, sense alè.

Allà dalt, al penya-segat, queien cascades blanques, gairebé silencioses. Un ramat de búfals desorientats per les inundacions s'havia posat a perseguir l'Alma. Ella havia perdut l'arc durant la cursa.

Els búfals només li agradaven des de ben lluny, escampats per l'or de la praderia. De prop, els trobava lletjos, gèperuts i perillosos. Un dia n'hi va haver un que va estar a punt de matar el seu germà gran, i alguns de vegades s'acostaven massa a casa seva. Per despistar aquells brètols sota la pluja, l'Alma s'enfilava al petit turó que condueix al barranc de les Espines.

Aquest barranc és l'única obertura en el penya-segat que encercla la vall. Però les seves profunditats són plenes d'una vegetació punxeguda. Entortolligats amb les lianes hi ha uns arbres amb punxes i mates d'esbarzers molt atapeïts. Alguns ocells imprudents, empalats en aquestes pues, amenacen de mort els que s'hi arriscarien. El barranc és un corredor estret entre dues parets. És infranquejable, entapissat d'espines al llarg de trenta metres de profunditat. És per això que l'Alma i els seus germans no s'hi acosten. Tenen por de caure-hi i d'acabar com els antílops, que amb els seus esquelets emblanquinen tot el fons per sempre.

